

XXIV.

Днесъ — 6 юний — дѣдо Генко стана побрано и разгледа по привичка небето.

Отнощи вече той изтърси и сдишли грижливо новитѣ си дрехи и ги свърза въ бохчата съ неопранитѣ прѣпирки. Тукъ той скъта и нѣколко бѣли шишенца отъ сѣме Simon и други отъ разни туалетни парфюми и сапуни кутийки — изхвърлени на смѣтѣта. Той мислѣше да ги раздаде армаганъ на нѣкои сиромаси. „Ще се възблагодарятъ хората — казваше си —: ще си турятъ въ тѣхъ солчица, пиперець“.

Снощната вечеря биде необикновено весела — също като кога най-първо дойде дѣдо Генко. Сега той бѣше героятъ на деня. И снахата се поразвесели: по-свири и на пианото. За много работи говориха и до късно всички. Отъ нѣкакво вълнение дѣдо Генко не можѣ да заспи цѣла нощъ, но пакъ сутринята той бѣше бодъръ, веселъ: мисълѣта за прѣдстоещото пѣтуване го, съкашъ, окуражи и подмлади.

Изкъщи се забѣлѣжваше нѣкакво движение. Бойковски излизѣ еднажъ-дважъ навънъ и се връщѣ.

Дѣдо Генко на всѣка минута ставаше все побнетѣрѣливъ, постоянно питаше, кой е часътъ, пакъ повтори и потрети:

— Пѣтникъ човѣкъ трѣбва отрано да е готовъ: часъ побскоро да върви!

Той вчера искаше да отиде да разгледа черковата св. Кралъ, Държавната печатница — да види какъ се типосватъ книги и вѣстници, и — въ пѣшитѣ казарми, да дири едно бойковче-войникъ, но не успѣ.

Най-послѣ, около 10 часътъ, файтонъ изгърмѣ прѣдъ къщата на Бойковски.

Дѣдо Генко се прости трогателно съ снахата и внучето, което сега свободно помилва. Всички му цѣлуваха рѣка. Той не пропустна да се рѣкоса и съ Карамфила — и попроси отъ синъ и снаха хиляди извинения за главоболието, което имъ направилъ.

Подъ прѣдлогъ, че я боли глава и усѣща тръпки, като треска, Бойковска си остана въкъщи. Това не бѣше